

Zaharia - comentarii J. N. Darby

Introducere - Zaharia

Zaharia se ocupa cu imperiul natiunilor mai mult decat ceilalti doi profeti de dupa captivitate, de acea imparatie sub al carei jug erau iudeii, si de asezarea, in perfectiune, a sistemului glorios care trebuie sa insoteasca prezenta lui Mesia. Pe de alta parte, el ne prezinta respingerea lui Mesia de catre acea ramasita intoarsa din captivitate, si apoi starea nenorocita si de necredinta in care urma sa fie lasat poporul, stare care prin care poporul avea sa fie caracterizat in mod public, si, in ultimul rand, ultimele atacuri ale vrajmasilor lui Yahve impotriva lui Israel, in special cele impotriva Ierusalimului. Profetul anunta nimicirea acelor vrajmasi prin judecata lui Dumnezeu, ca si gloria si sfintenia poporului, care avea sa fie urmare eliberarii lor prin interventia bratului lui Yahve, care, de atunci incolo va fi glorificat si va judeca tot pamantul. Este istoria completa a lui Israel si a natiunilor in relatiile lor cu Yahve, de la captivitate pana la sfarsit, in masura in care acea istorie se leaga de Ierusalim, de a carui restaurare se ocupa in mod special profetul, pentru ca, daca dominanta profetiei lui Hagai este casa, Ierusalimul este punctul de plecare al profetiei lui Zaharia, desi, pe parcursul profetiei, templul si, chiar mai mult, Mesia, vin in prim-planul tabloului.

Profetiile lui Zaharia au aproximativ aceeasi data cu cele ale lui Hagai si, la Zaharia, sunt doua profetii inafara celei introductive, pe cand la Hagai sunt patru profetii. Prima profetie a lui Zaharia este cu o luna sau doua luni anterioara ultimelor doua profetii ale lui Hagai, care au fost rostite in aceeasi zi. Iar la data celei de-a doua profetii a lui Zaharia (cap. 7), constructia templului nu se incheiase inca, dar era destul de avansata pentru ca acesta sa poata fi loc de inchinare si casa chiar daca inca nu avusese loc consacrarea lui.

Zaharia 1

Duhul lui Dumnezeu incepe cu un indemn intemeiat pe dovezile pe care le dadea istoria poporului cu privire la modul in care ei primisera cuvintele profetilor. Lucrurile care ii displaceau lui Yahve, cu privire la care profetii avertizasera deja poporul, ajunsesera sa dea roade, dar acum Dumnezeu lua cunostinta de purtarea natiunilor carora El le incredintase puterea, si care, fiind lasate in tihna, nu-si faceau nici un fel de probleme in legatura cu ruina poporului lui Dumnezeu.

Dar Yahve se intereseaza de poporul sau, este indignat impotriva natiunilor care sunt in pace si este miscat de o mare gelozie pentru Ierusalim, drept care El se intoarce spre Ierusalim cu indurare, iar poporul sau va avea parte de prosperitate si abundenta. Aici putem remarca faptul ca judecata Babilonului, deja fapt implinit, era in principiu judecata executata impotriva asupritorului dintre natiuni, impotriva capeteniei acelei imparatii - a statuii, iar promisiunea binecuvantarilor se extinde la

lucrurile de care va avea parte Ierusalimul după judecata finală a asupritorului.

Înainte de Duhul erau trei împărați; lumea era în pace sub autoritatea celei de-a doua din cele patru, sau a primei din cele trei. Calul este în general simbolul energiei divine în guvernarea pe pământ. La fel și aici, în împărățiile care se succed celei a lui Nebucadnetar. În afară de cel dintre mirți mai sunt încă trei, dar aceștia mi se pare că ar avea mai curând caracterul de duhuri care administrează în mod providențial aceste împărații și nu cel al unor împărați în sine. Primul cal dintre cei trei are aceeași culoare ca acela al omului dintre mirți - probabil deoarece Cyrus și Persii eliberaseră și favorizaseră poporul lui Dumnezeu, așa cum va face Domnul Isus Însuși în puterea Lui ce amare.

Aceasta este deci semnificația acestei prime părți a profetiei. În primul rând judecata deja executată asupra lui Israel arată virtuțile cuvântului lui Yahve, și apoi Dumnezeu revenind la Ierusalim în mângâiere și bunătate, miscat de gelozia pentru această cetate și indignat împotriva națiunilor care erau în pace când Ierusalimul era în ruina.

Viziunea judecă toată lucrarea împărățiilor națiunilor și arată că totul era supus guvernării providențiale a lui Dumnezeu, care se ocupă de toate pentru a favoriza pe poporul său, și care, privind până la sfârșitul aceluși timp al națiunilor, vesteste prosperitatea și binecuvântarea cetății alese. Remarcați că, până atunci, Iuda a avut parte de o restaurare provizorie a privilegiilor sale legate de închinare, pentru a avea o poziție din care să-L poată primi pe Mesia pentru împlinirea planurilor lui Dumnezeu.

Viziunea de la sfârșitul capitolului cuprinde ansamblul împărățiilor care vor fi în relație cu Iuda și cu Ierusalimul și care îl vor asupri până la eliberarea finală. Coarnele sunt simboluri ale puterii, iar fierarii* sunt instrumentele folosite de Dumnezeu pentru a zdrobi acele coarne. Fără a intra în detalii, vom remarca faptul că, în versetul 19, Israel este privit ca o parte a unui ansamblu, după cum mi se pare. Ninive trecuse sub jugul Babilonului, iar Israel era subjugat cum fusese și sub alte imperii, toate acestea fiind privite ca un ansamblu.

Zaharia 2

Restaurarea Ierusalimului este zugrăvită în capitolul al doilea într-un mod remarcabil, care pune în lumină legătura, deja arată, dintre întoarcerea din captivitatea din Babilon, prin intermediul lui Cyrus, slujitorul, omul drept venit din orient, și eliberarea dată prin manifestarea lui Mesia. Întai este anunțată restaurarea deplină și totală a Ierusalimului, Yahve Însuși fiind Cel care asigură prosperitatea și pacea locuitorilor Ierusalimului, El Însuși fiind gloria lor și locuind acolo. Este atunci ușor de înțeles cât de încurajătoare pentru acei locuitori sunt o asemenea promisiune și un asemenea interes din partea lui Yahve pentru Ierusalim, chiar dacă împlinirea promisiunii nu avea loc în acel timp.

Yahve cheamă poporul și îl invită să parasească tinutul din Nord, expresie folosită pentru a desemna Caldeea, pentru că fusese risipită în cele patru vânturi. Captivitatea în Babilon era adevărată sentință de Lo-Ami, iar întoarcerea lor, după ce Babilonul fusese judecat, vestea o eliberare și mai mare,

eliberarea de ceea ce va reprezenta Babilonul in zilele din urma. Sionul este eliberat din captivitatea in Babilon. Daca eliberarea a avut loc intr-o oarecare masura prin intermediul lui Cyrus, aceea nu a fost insa implinirea deplina a planurilor lui Dumnezeu, pentru ca poporul era in continuare supus imaginii si legii natiunilor, cum este si acum. In special, iudeii vor fi subjugati de ceea ce poarta caracterul Babilonului si vor fi eliberati, dar aceasta va fi atunci cand Yahve Se va arata intr-o glorie care nu va admite nici un fel de opozitie fata de voia Lui. Dupa glorie, el va trimite la natiunile care l-au jefuit pe Israel. Se va arata gloria lui Yahve si vrajmasii vor fi judecati, pentru ca acela care se atinge de Israel, preaiubitul lui Yahve, atrage asupra sa judecata care va lovi ceea ce are el cel mai scump. Judecata natiunilor legitimeaza cuvantul pe care Dumnezeu i-l adreseaza lui Israel, poporul sau.

Fiica Sionului va canta de bucurie pentru ca Yahve va veni sa locuiasca in mijlocul ei. Mai multe natiuni vor veni si se vor alatura lui Yahve in acea zi, ele vor deveni poporul Lui si El va locui in mijlocul lui Israel. Atunci cuvantul profetic, a carui implinire a fost atat de mult timp suspendata incat va parea a fi fost un vis de noapte, se va legitima pentru Israel prin implinirea completa. Yahve va mosteni Iuda ca parte a Lui in Tara Sfanta si va alege Ierusalimul. Ce epoca solemna! Orice carne va trebui sa taca pentru ca Yahve se va ridica din locul sfinteniei Sale pentru a implini buna placere a voiei Sale.

Vedem ca, oricat de mare va fi fost incurajarea pentru iudeii din acele zile, Duhul merge mai departe, la sfarsitul veacului, la manifestarea gloriei lui Yahve, la binecuvantarea Ierusalimului si a intregului pamant. Intoarcerea din Babilon, care este un fapt istoric implinit, ramane totusi in viitor ca adevarata eliberare a Sionului. Orice carne va trebui sa recunoasca armata lui Yahve. Sunt judecati care vor veni dupa glorie.

Zaharia 3

Dar pentru ca Ierusalimul (centrul cailor lui Dumnezeu) sa fie astfel restabilit in binecuvantare, era necesar ceva mai mult decat simpla exercitare a puterii lui Dumnezeu. Poporul era vinovat si intinat. Si atunci cum ar fi putut el sa stea in prezenta lui Dumnezeu si sa fie invesmantat in glorie? Si totusi ei trebuie sa fie in prezenta lui Dumnezeu pentru a putea fi binecuvantati: aceasta este istoria oricarui pacatos. Aceasta este problema importanta care este rezolvata in capitolul 3. Iosua, marele preot, care reprezinta poporul (aici nu este vorba despre mijlocire, ci de responsabilitate), era inaintea lui Yahve, inaintea "Ingerului lui Yahve", adica inaintea lui Dumnezeu asa cum se manifesta El de la plecarea din Horeb. Satan, adversarul binecuvantarii poporului lui Dumnezeu, era acolo pentru ca sa i se impotrivesca. Cum sa-i raspunda?

Iosua nu-i putea raspunde pentru ca era imbracat in haine murdare. Yahve Insusi apara cauza poporului sau, asa cum a facut in situatia cu Balaam, si s-a folosit de autoritatea divina impotriva adversarului. Yahve a ales Ierusalimul si a scos pe poporul sau ca pe un taciune din foc, iar Satan voia sa-l arunce din nou in foc! Yahve dorea sa-i salveze, sa-i elibereze de sub orice vinovatie si intinare. Si totusi intinarea era un fapt si era ceva insuportabil pentru Dumnezeu. Dar Dumnezeu, lucrând in har, trebuie sa inlature pacatul dinaintea ochilor sai deoarece pacatul este insuportabil, dar nu sa-l inlature pe pacatos. El face pune capat prezentei pacatului inaintea lui, il inlatura, si,

imbracandu-l pe Iosua in haine noi (lucrarea perfectiunii lui Dumnezeu), il face preot in prezenta Lui. Aceasta este pozitia pe care o va avea Israel: indreptatit inaintea lui Dumnezeu si angajat in slujba, fiind un popor de preoti, investit cu dreptatea pe care Dumnezeu le-a dat-o. Prin aceasta anticipam aceasta pozitie intr-un mod mult mai inalt si ceresc.

Versetul 7 il aseaza pe Iosua in pozitia de reprezentant al poporului, care are o responsabilitate prezenta: daca va fi credincios, va avea un loc in prezenta lui Dumnezeu. Versetul 8 il trateaza ca imagine a lui Hristos, care are un popor de preoti asociat cu El in binecuvantare, asa cum se va implini in zilele din urma. Piatra de temelie pusa inaintea ochilor lui Iosua era doar o imagine slaba a adevaratei pietre, temelie de neclintit pentru toata binecuvantarea lui Israel si pentru toata guvernarea lui Dumnezeu pe pamant. Yahve Insusi ii confera adevaratul caracter: aceea va reprezenta gandurile lui Yahve in guvernarea Lui; ea va avea, sau, mai curand, va fi, pecetea lui Dumnezeu, iar nelegiuirea de pe pamant va fi complet inlaturata prin lucrarea lui Dumnezeu, in mod absolut, eficace si pozitiv. Acea piatra va avea si intelegerea perfecta a lui Dumnezeu: va avea sapte ochi.

Cu privire la aceasta expresie mai adaug cateva cuvinte. In 2. Cron 16 vedem ochii lui Yahve prezentati ca strabatand intregul pamant pentru ca sa lucreze cu putere in favoarea celui cu inima integra inaintea Lui. Aceasta este fidelitatea lui Dumnezeu aratata prin aceea ca ia cunostinta de toate in caile guvernarii Sale. Aici ochii Lui sunt in piatra puse in Sion pentru ca acolo este sediul acestei guvernari care vede toate lucrurile pretutindeni. In versetul 10 din capitolul urmator, acesti ochi, care vad totul si strabat pamantul, se bucura vazand firul cu plumb in mana lui Zorobabel, adica incheierea completa a zidirii locuintei lui Yahve. In acest caz, acei ochi nu sunt prezentati ca fiind asezati la sediul guvernarii pe pamant, ci in caracterul lor de clarviziune universala si activa si in activitatea providentiala, ei neodihnindu-se pana ce lucrarea lui Yahve fata de Ierusalim nu este implinita: atunci ei se vor bucura. Inteligenta activa a Providentei isi va gasi placerea in voia lui Dumnezeu, care nu se poate sa nu se implineasca. Aceiasi ochi ii vedem (Apocalipsa 5) la Mielul inaltat la dreapta lui Dumnezeu, care in curand va lua in stapanire pamantul ca mostenire a Lui. Acestia sunt cele sapte duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pamantul, pentru ca guvernarea este incredintata Mielului desi El inca nu o exercita pe pamantul pe care il va lua in stapanire.

Revin la capitolul nostru. Atunci cand sediul guvernarii perfecte a lui Yahve va fi stabilit la Ierusalim si nelegiuirea tarii lui Israel va fi fost inlaturata, pacea va fi deplin stabilita si fiecare se va bucura de pace cu vecinul lui si fiecare va fi cu inima aproape de toti. Aceasta deoarece Acela care domneste este Printul pacii.

Toate acestea depind de introducerea lui Hristos, Odrasla. Aici El nu este prezentat ca imparat, ci este vorba despre persoana Lui si de efectul interventiei Lui.

Remarcati: Cuvantul nu spune ca nelegiuirea va fi inlaturata inainte ca efectul lucrarii lui Hristos sa fie aplicat prin credinta in El, credinta care, pentru Israel, tine de vedere. Inima lor va fi fost atrasa catre Yahve mai inainte, dupa cum ramasita credincioasa a fost atrasa prin lucrarea lui Ioan Botezatorul, dar pacea care decurge din inlaturarea nelegiuirii si bucuria eliberarii complete vine dupa aceea. Ei vor canta "un fiu ni s-a nascut" (Isaia 9:6).

Zaharia 4

Apoi, Zaharia este ca trezit de Dumnezeu ca sa vada ordinea perfecta pe care El o va stabili. Si aici harul ne ofera ocazia unor revelatii ale planurilor lui Dumnezeu pentru ceea ce urmeaza. Profetul vede sfesnicul luminii lui Dumnezeu pe pamant, randuit in toata perfectiunea lui. Era un singur sfesnic, dar el avea sapte brate. Este unitatea in perfectiunea coordonarii spirituale, unitate perfecta si dezvoltare perfecta a acestei unitati. Fiecare lucru era la locul lui ca mijloc si cele doua surse ale harului spiritual care alimenteaza lumina erau asezate de o parte si de alta pentru a intretine lumina care stralucea inaintea lui Yahve. Crec ca acestea reprezinta regalitatea si preotia lui Hristos, care mentin, prin puterea si harul lor, lumina perfecta a ordinii divine intre evrei. Lucrarea era divina - tevilile erau de aur - le era dat harul Duhului, al carui simbol este uleiul si marturia este mentinuta in aceasta ordine perfecta.

Dar, mai intai, Duhul il aseaza pe Israel, in momentul profetiei, intr-o pozitie clara. Nu venise inca epoca in care puterea sa se exercite in mod vizibil, in care Yahve sa foloseasca forta pentru stabilirea in mijlocul poporului a gloriei Sale si a inchinarii aduse Lui. Duhul Lui lucra in mijlocul ramasitei credincioase a lui Israel pentru ca, daca ei asculta, sa fie pusi intr-o relatie morala cu El, sa fie adusi la El pentru ca sa-l aduca inchinare, inchinarea lor fiind acceptata de El desi era imperfecta (din vreme ce inchinarea era restabilita prin puterea lui Dumnezeu, desi Israel ramanea inca in robie). Era o inchinare lui Dumnezeu in duh si in adevar, potrivit cu ceea ce El daduse poporului. Atunci providenta exterioara actiona in acelasi timp pentru a implini tot ceea ce era necesar pentru a mentine acele relatii cu Dumnezeu, relatii pe care bunatatea Lui le stabilise pentru Israel dupa caderea lui si eliberarea din Babilon prin interventia providentiala a lui Dumnezeu. Cei sapte ochi vor strabate pamantul si vor privi cu bucurie lucrarea incheiata prin mainile lui Zorobabel, casa in care ramasita credincioasa revenita din captivitate va fi in relatie cu Dumnezeu.

Aceasta contureaza clar pozitia poporului si cele doua ordini pentru lucruri care ne sunt infatisate in aceasta profetie. Starea de atunci era cea a unor relatii stabilite de Dumnezeu in mod suveran, prin Duhul Sau, in care poporul aducea o inchinare placuta, Duhul lui Dumnezeu fiind in mijlocul celor scapati si actionand, in acelasi timp, prin puterea providentiala pentru a asigura binecuvantarea, dar nun era o guvernare directa din partea lui Dumnezeu, guvernarea fiind lasata in mainile actiunilor.

In perspectiva profetica era avuta in vedere ordinea desavarsita care va fi stabilita la Ierusalim ca lumina divina pe pamant, mentinuta prin slujirea celor doi "fii ai untdelemnului": imparatia si preotia, care vor fi inaintea Domnului** intregului pamant. Dumnezeu lui Israel Isi avusese tronul la Ierusalim, dar Dumnezeu cerurilor a incredintat capeteniei natiunilor stapanirea intregului pamant. Acum, Domnul intregului pamant urmeaza sa restabileasca ordinea pe pamant potrivit cu voia Lui, la Ierusalim, si va mentine acolo, in prezenta Lui, lumina divina prin imparatia preoteasca.

Zaharia 5

Capitolul 5 ne vorbeste despre cealalta fata a tabloului, adica despre judecata celor rai care se gasesc in Israel in zilele din urma. Profetul vede un sul de carte mare si plin cu blesteme pentru cei

rai, pentru cei care pacatuiesc impotriva vecinilor lor si impotriva numele lui Yahve, pentru ca ei sa fie nimiciti impreuna cu casele lor.

Apoi, poporul in corpore, este asezat in pozitia care i se cuvine; ceea ce se numea Ierusalim, Israel si poporul lui Dumnezeu apartinea de fapt Babilonului. Dumnezeu, prin providenta Lui plina de putere, ii ia si ii aseaza acolo unde le este locul de drept si casa Lui este zidita in tara Sinear, caracterul ei babiloneean fiind pus in evidenta prin amplasamentul ei.

Zaharia 6

In capitolul al saselea, cele patru monarhii ne sunt prezentate altfel decat ca expresie a guvernarii directe a lui Dumnezeu, sau numai ca expresie a guvernarii omului. Am vazut ca puterea ii fusese incredintata omului in persoana lui Nebucadnetar si ca omul falimentase. Dar Dumnezeu nu a dorit ia imediat fraiele guvernarii pe pamant, nici nu a vrut sa lase pamantul sub rautatea vointei omului, neinfranata de providenta Lui, fara o guvernare. El guverneaza dar nu in mod direct, ci prin instrumente ale Lui, si face aceasta astfel incat mentine marturia despre caracterul si caile Lui, rezultatul activitatii acelor instrumente fiind unul care corespunde voiei Sale. Numai Dumnezeu in intelepciunea Lui poate face aceasta, pentru ca El cunoaste totul si dirijeaza toate pentru implinirea planurilor Sale. Acesta este motivul pentru care vedem tot felul de lucruri, care, sub aspect moral, sunt in dezacord cu caile Lui in guvernare, si care totusi reusesc, ducand in prezent la haos, dar deznodamantul ne va lamuri aratand o intelepciune si mai mare si mai minunata decat aceea care s-a manifestat in guvernarea Lui in mijlocul lui Israel, asa perfecta cum a fost ea la locul ei. Providenta generala, prin rezultatele ei, satisface cerintele morale ale firii lui Dumnezeu, in timp ce, pe cursul intermediar al evenimentelor, se lasa libertate energiei active a vointei omului.

Aceasta putere intermediara, exercitata prin intermediul instrumentelor care vin din prezenta Dumnezeului suveran, este exercitata in raport cu drepturile Lui asupra intregului pamant. Aceasta este caracteristica lui Dumnezeu in cartea acestui profet si acesta este si caracterul guvernarii Lui in prezent, adica in perioada celor patru imparatii. Atunci cand va domni Hristos, guvernarea va fi directa, prin persoana Lui, si Ierusalimul va fi centrul acelei guvernari.

Cred ca judecata executata asupra Babilonului corespunde la ceea ce ni se spune in versetul 8 deoarece vedem ca tinutul Caldeei este la nord fata de Israel. Acolo, acele duhuri de carnuire au implinit voia lui Dumnezeu. Cred ca versetul 7 indica imperiul roman, prin aceasta intelegand tot ce intra in componenta lui, incepand de la intemeierea lui si pana in prezent, dar si caracterul lui istoric in toate timpurile. Caii albi reprezinta ceea ce Dumnezeu a facut prin intermediul imperiului grec. Caii baltati si vanjosi par sa indice un amestec al puterilor grecesti si romane. Caii au cel putin doua caracteristici, acestea devenind mai apoi categorii distincte, ultima dintre aceste categorii avand numai caracterul universal, acela de a cutreiera tot pamantul. Nu ma-ndoiesc ca toate aceste instrumente orgolioase ale guvernarii lui Dumnezeu se vor regasi in zilele din urma ca sfere ale judecatii lui Dumnezeu, atunci cand Dumnezeu Isi va reclama drepturile in calitate de Dumnezeu al intregului pamant. Cel putin Babilonul geografic nu face exceptie, in virtutea a ceea ce ni se spune in versetul 8.

Rezultatul final se vede de la versetul 9 la versetul 15, unde vedem Odrasla crescand in locul gloriei sale pe pamant si construind templul lui Yahve, purtand gloria, domnind pe tronul Sau, fiind preot pe acel tron, ca adevarat Melhisedec si mentinand pace perfecta pe pamant, potrivit consiliului lui Yahve pentru pace pe pamant. Acest consiliu este intre Yahve si Odrasla. Comparati cu Psalmul 85 si 87. Si vor veni de departe si vor construi la templul lui Yahve si marturia profetiei va fi legitimata prin implinirea ei.

Sa privim cele doua elemente care leaga evenimentele si caile lui Dumnezeu din acel timp cu faptele glorioase din zilele din urma. Intai, rasturnarea Babilonului este judecata deja executata asupra primilor asupritori ai Ierusalimului, care l-au dus in captivitate. De asemenea, este judecat in principiu intregul sistem. Dupa cum ne spune Noul Testament, stapanitorul lumii acesteia este deja judecat. Apoi, implinirea promisiunilor tine de ascultarea ramasitei (v. 15). Acesta este un aspect de continuitate pentru Israel pana la sfarsit (v. Fapte. 3 si chiar si Evrei 3 si 4). Numai ca, pana atunci, trebuie sa se implineasca numarul deplin al natiunilor, care intra in mod independent de Israel si pe alt teme. La sfarsit, Israelul ascultator - de fapt, ramasita -, neavand legatura cu Biserica, ci bazandu-se pe vechile promisiuni facute lui Israel ca popor pamantesc, ajunge sa se bucure de efectul implinirii depline a acelor promisiuni.

Putem remarca faptul ca, in Zaharia (Babilonul fiind deja judecat), nu vedem nici omul investit cu putere pentru a governa, nici caracterul moral al imparatiilor prezentat sub forma unei statui sau ca fiare, ci guvernarea providentiala a Dumnezeului ascuns, care este totusi o guvernare reala, in raport cu aceste imparatii. Este un aspect foarte important pentru a intelege intregul sistem care exista de la Nebucadnetar si de la revenirea din captivitate pana la sfarsit, cand Hristos va domni in dreptate. Prima parte a profetiei se incheie la sfarsitul capitolului 6.

Zaharia 7-8

De la capitolul 7 si pana la sfarsitul cartii, profetia are ca obiect special introducerea lui Mesia in mijlocul lui Israel si consecintele respingerii Lui. Aici regasim aceleasi principii ale responsabilitatii si binecuvantarii pe care le-am vazut prezentate in legatura cu ramasita care s-a intors din Babilon. Profetia incepe amintind lipsa de sinceritate fata de Yahve in plangerile si umilintele pe care le-au suferit pe parcursul celor 70 de ani de captivitate si exemplul pe care impietirea inimii poporului il daduse inainte de acea epoca trista, impietire a inimii care a facut ca ei sa fie risipiti in toate tarile, tara cea placuta fiind transformata intr-o pustietate. Dar acum, dragostea lui Yahve pentru Sion, cetatea Lui aleasa, face sa se manifeste gelozia si mania Lui impotriva acelor care ii oprimau. El revenise, asa ca ea urma sa fie binecuvantata in calitate de cetate a adevarului; muntele lui Yahve va fi muntele ei sfant. Ierusalimul va fi binecuvantat din belsug, strazile lui vor fi pline de locuitori si batranii lui vor avea multe zile. Dumnezeu va aduce pe poporul sau din toate tarile unde sunt risipiti si in captivitate. De atunci poporul Sau va gandi la El punand temelia templului. Binecuvantarea va curge ca un rau, dupa cum mai inainte daduse peste margini nenorocirea si judecata. Iudeii care revenisera din Babilon sunt asezati in conditii de adevar si dreptate pentru a se bucura de binecuvantari (Zaharia 8:16-17).

Apoi Yahve declara, in mod neconditionat, ca zilele de post vor fi zile de sarbatoare si ca vor veni oameni din toate natiunile pentru a se inchina lui Yahve la Ierusalim si ca il vor apuca de poala hainei pe iudeu stiind ca Dumnezeu este cu iudeii. Avem deci consecintele morale ale neascultarii, care s-au implinit deja, de asemenea, este semnalata lipsa de sinceritate si impietrirea inimii, iar binecuvantarea prezentata este introdusa prin har si acordata poporului cu conditia de a umbla potrivit cu voia lui Dumnezeu, aceasta binecuvantare urmand sa aiba toata semnificatia prezentei lui Yahve, si, in final, planurile lui Dumnezeu in har, care tin numai de El si nicidecum nu vor da gres. Dar acest ultim gand introduce multe consecinte si evenimente importante.

Zaharia 9-10

Primele doua consecinte sunt urmatoarele: Israel va fi pus in posesia intregului teritoriu care i-a fost dat de Dumnezeu. Vrajmasii vor veni, dar Yahve Insusi va proteja casa lui, iar rezultatul interventiei Lui va fi acela ca asupritorul nu va mai trece peste ei niciodata. Yahve Insusi ia cunostinta de problema.

In acea zi, intreaga omenire isi va indrepta privirile catre Yahve, ca si cei din semintiile lui Israel (comparati aceasta parte a cap. 9 cu Isaia 17).

Aceasta interventie directa a lui Yahve, care a facut tabara in jurul casei Sale (aceasta este apararea cetatii impotriva ultimului atac al asirianului, pe care l-am intalnit in mai multe randuri in profeti), introduce in mod necesar prezenta lui Mesia in vederea evenimentelor din zilele din urma. Despre aceasta ne spune versetul 9 din capitolul 9. Acest verset ni-l prezinta pe Mesia in caracterul Lui personal de Mesia imparat, dar sub un dublu aspect. Si acesta este motivul pentru care in Noul Testament este citat doar ceea ce se refera la prima venire a Mantuitorului. Imparatul Sionului vine la cetate; El este drept si aduce prin El insusi puterea si eliberarea. Iata ideea generala, ceea ce va fi necesar pentru Sion si se va implini in zilele din urma. Duhul adauga caracterul personal al Domnului, duhul in care El S-a prezentat inaintea lui Israel, smerit si calare pe un magarus. Stim ca aceste cuvinte sa-au implinit la prima Lui venire.

Dupa ce Mesia a fost prezentat astfel, in versetul 10 si cele ce urmeaza este anuntat efectul definitiv al prezentei Sale, in continuarea versetului 8, cu diferenta ca este avut in vedere Cel care a fost prezentat. El va pune capat razboaielor in Israel, va stabili pacea intre natiuni, va stapani pana la marginile pamantului, tara lui Israel fiind centrul puterii Sale. Dupa ce Yahve va fi eliberat poporul (cel putin ramasita credincioasa va deveni poporul) potrivit cu sangele legamantului, le va rasplati dublu pentru suferintele lor si ii va folosi pentru a-Si exercita puterea asupra natiunilor. Puterea lui Yahve ii va insoti si ii va salva, ei fiind turma poporului sau. La cererea poporului sau, care va fi mers ca o turma fara pastor, cautand in zadar ajutor la idoli, Yahve va revarsa binecuvantarea asupra tarii. Yahve va cerceta din nou turma sa, casa lui Iuda, si din ea va iesi puterea, ea devenind asemenea calului lui Yahve in ziua judecatii. Iuda va fi intarit si efraim va fi salvat. Yahve ii va strange laolalta astfel incat nu va fi suficient loc pentru cei care vor fi stransi. El va seca marea si raul pentru ca ei sa treaca si mandria vrajmasilor lor va fi doborata. Ei vor fi puternici prin numele lui Yahve, Dumnezeul lor si vor umbla in Numele Lui.

Pana la sfarsitul capitolului 10 avem proclamatia generala a binecuvantarii care trebuie sa-i incununeze pe Iuda si pe Efraim si a intoarcerii lor in tara lor prin favoarea lui Yahve.

Zaharia 11

In capitolul 11, Duhul prezinta detalii legate de respingerea lui Mesia si de imprejurarile deosebite din zilele de la urma, ca fiind consecinte ale acestei respingeri, si anume judecatile pe care aceasta le va atrage. Este istoria lui Israel din punct de vedere al relatiilor lui cu Hristos.

Cred ca inceputul capitolului 11 vorbeste despre invadarea lui Israel de catre natiuni. Primele trei versete prezinta tabloul general al situatiei tarii. In al patrulea verset, Yahve se ocupa de turma Lui cea devastata din cauza ca stapanii lor dintre natiuni gasesc in ei doar un mijloc de imbogatire. Cei care ii pastoreau nu aveau pic de mila pentru ei, asa ca Yahve insusi este emotionat si arata compasiune fata de sarmanii turmei chiar in timp ce, ca natiune, lor li se da sa suporte roadele propriei lor nelegiuiri. Atunci El se ocupa de cei asupriti: acesta este duhul de viata al lui Hristos in Israel.

Cele doua toiege reprezinta autoritatea Lui asupra tuturor popoarelor, care ii uneste pe Iuda si pe Israel. Acesta este dublul efect al puterii lui Hristos. Dar pastorii lui Israel sunt nimiciti, iar Hristos, persecutat de poporul rau si stricat, detestat si El de popor, ii lasa sa sufere consecintele purtarii lor. Ca urmare, El renunta pentru un timp la mostenirea popoarelor, pentru ca El trebuie sa se bucure in Israel. Dar sarmanii turmei au recunoscut in ceea ce a facut El implinirea cuvintului profetic. Ei nu au asteptat gloria publica a lui Mesia in Israel, ci s-au atasat de El ca persoana in urma dovezilor pe care le-a dat ca are o misiune din partea lui Dumnezeu. Am impresia ca aceasta extinde lucrarea apostolica in mijlocul lui Israel si pe durata vietii lui Isus. De fapt, profetia vorbeste doar despre aceasta. Versetele 12 si 13 ne spun despre pretul la care l-a evaluat poporul pe Imparatul si Mantuitorul lor. Cunoastem cu totii implinirea a ceea ce este scris. Aici profetul insusi da acel pret in mod profetic, marcand ca asa trebuia sa se implineasca planurile lui Dumnezeu. Vedem ca aici Hristos se prezinta ca Yahve Insusi. Relatia dintre versetul 9 si versetul 6 scoate in evidenta acelasi adevar. Gandurile lui Yahve cu privire la ceea ce va face sunt implinite in persoana lui Isus. Apoi, si unirea dintre Iuda si Israel, care va fi prin Hristos, este abandonata. Versetele 15, 16 si 17 ni-l prezinta pe profet luand in mod simbolic trasaturile Antihristului (dupa cum mai inainte reprezentase purtarea lui Iuda) pentru a anunta venirea celui pastor nebun ca o judecata din partea lui Dumnezeu, si care, la randul lui, va suferi judecata pe care o merita. Hristos a venit in numele Tatalui si nu a fost primit; un altul va veni in numele lui insusi, iar pe acela poporul il va primi.

Prezentarea Antihristului pastor*** al lui Israel face loc relatarii evenimentelor care se vor desfasura in jurul Ierusalimului in zilele de la urma. Toate natiunile se vor strange in jurul Ierusalimului, dar acolo vor gasi o piatra care-i va zdrobi. Dumnezeu va judeca puterea omului, dar va ridica pe poporul sau prin harul Lui suveran. El va distruge natiunile care se vor sui impotriva Ierusalimului. Intai vine salvarea poporului prin puterea lui Yahve. Este harul suveran aratat fata de cel dintai dintre pacatosi, sarmanul dar preaiubitul Iuda, care a culminat toate razvratirile impotriva lui Dumnezeu cu dispretul si respingerea Imparatului si Mantuitorului sau.

Harul preia initiativa asupra tuturor resurselor omului. Indrazneala vrajmasilor poporului lui Dumnezeu face sa se angajeze in lucrare afectiunea Lui, care nu scade niciodata, ci, aceasta indrazneala, ii da lui Dumnezeu ocazia de a demonstra fidelitatea Lui in dragostea fata de Iuda. Iuda, cel vinovat dar preaiubit, este salvat. Adica este salvata ramasita credincioasa, pentru care nenorocirea lui Israel este o povara. Dar ramane inca problema purtarii lor fata de Dumnezeu. Totusi harul eliberarii a lucrat in inima lor. Stim ca legea a fost scrisa in inima lor, dar mai era nevoie de ceva. A fi iubit de un Dumnezeu impotriva caruia te-ai revoltat inmoaie inima. Harul merge si mai departe si Il infatiseaza poporului pe Mesia pe care il strapunsesera. Cel pe care Il respinsesera era tocmai Yahve care ii elibera. Nu mai este acel strigat in necaz, al celor care nu au nici o resursa inafara de Yahve. Israel, sau, mai exact, Iuda, care nu mai este prada acelei nelinisti grozave produse de necazul in care se afla, este pus in fata propriului pacat, pe care il simte inaintea Mantuitorului crucificat. Nu mai este durerea obisnuita a unei natiuni zdrobite si calcate in picioare de altii, cu sentimentele ei cele mai alese, ci sunt inimi care se topesc simtind ceea ce au facut pentru Acela care S-a dat pe sine insusi pentru ele. Fiecare familie in parte recunoaste profunzimea pacatului ei fara ca teama de judecata si de pedeapsa sa schimbe autenticitatea si caracterul afectiunilor lor. Inimile lor sunt restaurate potrivit cu eficacitatea lucrarii lui Hristos. Aceasta este ceea ce pune poporul in mod definitiv in relatie cu Dumnezeu. Am vazut aceeași ordine morala in istoria simbolica a lui David, cu chivotul pe muntele Sionului si apoi in aria lui Aravna iebusitul.

Zaharia 12-13

Apoi, in capitolul 12, totul este purificat. Este deschis un izvor pentru casa lui David, al carei pacat ruinase poporul, fara ca aceasta sa abroge drepturile lui Dumnezeu sau sa slabeasca harul Lui. Izvorul este si pentru cei din Ierusalim, mai mult decat complici la pacatele imparatilor lor. Aici este o curatire practica cu apa. Credinta in Acela care a fost strapuns era deja prezenta. Idolii si profetii falsi, principalele surse ale nenorocirilor iudeilor, vor fi complet inlaturati. Va fi in asa fel incat nici chiar parintii unui vinovat nu vor putea suferi uraciunea acelor falsitati. Hristos este regula si mijlocul pentru a judeca tot si caracterul moral al oricarui lucru este dat de relatiile cu El ale celor mantuiti. Aceasta face loc la o desfasurare istorica a ceea ce I s-a intamplat, cum a fost El strapuns, si sunt detaliate consecintele acestui fapt pentru Ierusalim, Israel si intreaga lume.

Cititi versetul 5: "Nu sunt profet, sunt lucrator al pamantului, pentru ca un om (Adam) m-a cumparat din tineretea mea". Cu alte cuvinte, Hristos ia pozitia smerita a unuia care slujeste ca rob in urma pacatului care l-a adus pe om in acea stare. Versetul 6 ne indreapta privirile spre ceea ce I s-a intamplat in mijlocul iudeilor, unde a fost ranit si tratat ca un raufacator. Apoi ne este descoperit adevaratul caracter al suferintelor Sale. In versetul 7 vedem sabia lui Yahve ridicandu-se impotriva omului care este tovarasul Lui si egalul Lui. Acest verset nu cere mai multe explicatii. Este emotionant sa vedem cum, cand Hristos este privit in umilinta Lui ca om, El este tratat de Duhul ca egal cu Yahve in drepturi; iar Psalmul 45, atunci cand El este pe tronul Lui de glorie, El este numit Dumnezeu, iar ai sai sunt recunoscuti ca tovarasi ai Lui in glorie, avand parte de pozitia Lui (Psalmul 45:7).

Rezultatul acestei respingeri a lui Hristos, centrul istoriei eternitatii si al relatiilor omului cu Dumnezeu si revelatie a acestor doua (pentru ca faptul este privit in raport cu istoria lui Israel), adica risipirea oilor stranse in jurul adevaratului Pastor. Totusi Dumnezeu intinde mana Sa catre cei mici. Apoi vedem consecintele pentru Iuda, la reinnodarea firului istoriei lor in zilele din urma, cand doua treimi din tara vor fi nimicite (comparati, pt Israel, cu Ezechiel 20:34-38), iar a treia parte, care va ramane, va trece prin foc, va chema numele lui Yahve si va primi raspuns.

Yahve va desfiinta numele de "Lo-Ami" - "nu-i poporul meu" -, spunand: "acesta este poporul Meu", iar ei vor zice: "Yahve este Dumnezeul meu". Acesta este rezultatul definitiv al cailor Lui pentru poporul sau, in special fata de Iuda, despre care spusese "Lo-Ami", si a carui ramasita o recunoaste ca fiind poporul sau.

Zaharia 14

Capitolul 14 anunta ultimele evenimente care vor duce la acest rezultat, dupa cum capitolul 13 da detalii in mod special cu privire la Hristos. Astfel, sunt reluate in detaliu cele doua subiecte ale capitolului 12.

Putem remarca faptul ca aici este realizat efectul ruperii toiagului care unea pe Iuda cu Israel. Profetul se ocupa aici doar de Iuda, de poporul care a fost in tara si s-a facut vinovat de respingerea lui Mesia, care, in zilele din urma, va avea de suferit consecintele, ei fiind, in marea lor masa, asociati cu Antihristul. Dupa cum am mai spus, Ierusalimul este centrul profetiei. Nici un profet nu putea muri altundeva decat in perimetrul Ierusalimului. Ce lucru groaznic sa fii aparent aproape de Dumnezeu, dar in launtru sa fii departe de El si inima sa se imbrace cu numele lui Dumnezeu ca si cu o haina cu care sa se mandreasca, ca si cu un scut, ca nu cumva sa fie atinsa de sagetile constiintei.

In pofida orgoliului lui si al aliantei cu raul, Ierusalimul va cadea in zilele din urma. Studiind profetii am vazut ca cetatea va cadea, apoi va fi din nou asediata si Yahve va interveni pentru a-i distruge pe cei care o vor asedia. Ceea ce este anuntat aici in mod clar este faptul ca natiunile sunt stranse de Yahve, ca cetatea va fi jefuita si jumatate din popor va fi dus in captivitate. Apoi, Yahve, dupa cum s-a spus in capitolul 12, va iesi impotriva acestor natiuni (comparati cu Isaia 66 si Mica 4). El va veni in persoana lui Hristos pe Muntele Maslinilor, de unde S-a inaltat la cer. Muntele se va despica si se va forma o vale mare, inspaimantand pe cei care vor fi acolo. Yahve se identifica, daca putem spune asa, cu Isus cel smerit si bland odinioara, cand era pe pamant, astfel incat sa fie clar recunoscuta identitatea Mantuitorului si a lui Yahve. Nu este mai putin adevarat ca El vine in toata gloria Lui, din cer, asa cum au vestit profetii incepand cu Enoh. Sfintii ceresti Il vor insoti in manifestarea Lui publica inaintea ochilor uimiti ai intregii lumi. Ce glorie minunata vor avea ai sai, impreuna cu care El se va arata inaintea tuturor celor rai! Aici este vorba despre venirea publica a lui Yahve pe pamant, judecator drept care lupta impotriva a tot ce este razvratit contra Lui.

Nu vad ca acest fapt ar urma cronologic dupa lucrurile prezentate inainte. Cuprinsul capitolului se imparte in mijlocul versetului 5: "si Yahve, Dumnezeul meu, va veni"****, ceea ce constituie inceputul unui nou subiect, introducand un fapt deosebit, cu consecinte asupra intregului pamant, care

caracterizeaza existenta lui viitoare. Prezenta lui Yahve pe Muntele Maslinilor reinnoieste, ca sa spunem asa, relatiile Lui vizibile cu Iuda. Aceasta parte se incheie cu cuvintele "Ozia, imparatul lui Iuda". Ceea ce urmeaza este strans legat de intoarcerea lui Hristos in mijlocul iudeilor, chiar in locul de unde a parasit acest pamant, dar priveste aspectele mai inalte si trateaza subiectul relatiilor lui Yahve cu intregul pamant, el venind din cer impreuna cu sfintii. Aceasta este alta parte importanta a acestui subiect.

Cred ca sensul general al pasajului destul de dificil care urmeaza a fost destul de bine prezentat de traducerea lui Martin*, fiind remarcat ca textul ebraic este obscur. Nu va fi o zi in care lumina sa fie amestecata cu intunericul, ci o zi care este randuita de Yahve, al carei caracter este dat de interventia puterii prezentate si care nu va fi caracterizata de succesiunea obisnuita de zi si noapte. In momentul in care s-ar astepta o noapte completa, va fi lumina; ape vii vor izvora de la Ierusalim spre rasarit si spre apus, in Marea Moarta si in Marea cea Mare. Caldura verii nu va seca acel izvor.

Yahve va fi Dumnezeu pe tot pamantul, va fi un singur Yahve si numele Lui va fi unul. Va fi o religie unica si universala, dominatia lui Yahve cel unic, Dumnezeuul evreilor, pe tot pamantul. Tara va fi populata peste tot imprejurul Ierusalimului si Ierusalimul va fi inaltat si vor locui in el in siguranta. Cetatea aleasa de Yahve nu va mai fi distrusa. O plaga nimicitoare va veni peste toti cei care au atacat Ierusalimul. Ei se vor distruge intre ei, dar si Iuda va lupta impotriva lor si va lua bogatiile natiunilor care s-au suit impotriva lui. Ramasita crutata dintre natiuni se va sui la Ierusalim la sarbatoarea intrarii in odihna a poporului lui Dumnezeu si tot Ierusalimul va fi sfant, in intregime consacrat pentru Yahve.

clickbible.org